

Μεταξύ Σάρκωσης και Αθείας

[Ορθοδοξία](#) / [Θεολογία](#)

[Πρεσβύτερος Νικόλαος Πάτσαλος](#)

Μια «Θεολογικοπολιτισμική» Προσέγγιση της Δεσποτικής εορτής των Χριστουγέννων

Το μέγα μυστήριο της «ένσάρκου Χριστού παρουσίας» σηματοδοτεί την αφετηρία μιας νέας εποχής, στην οποία Ιστορία, Πολιτισμός, Οντολογία, λαμβάνουν καινές διαστάσεις για την ανθρωπότητα καθότι «τὰ ἀρχαῖα παρῆλθεν, ἰδοὺ γέγονε καινὰ τὰ πάντα» . Πραγματικά για τον Ορθόδοξο κόσμο, τα Χριστούγεννα αποτελούν «ἀναμφίβολον καύχημα». Παράλληλα ωστόσο, για μια άλλη μερίδα του λαού, αποτελούν «ἀμφίβολον ἄκουσμα» ως προς την αληθοφάνεια και την αποδεικτικότητα του γεγονότος της εορτής το οποίο κατατάσσουν στο χώρο του παραμυθιού και μόνο.

Το υπέρλογο γεγονός της γεννήσεως του «παιδίου», ονόματι Ιησούς, που λαμβάνει χώρα στο σπήλαιο της Βηθλεέμ της Ιουδαίας , σε καμία περίπτωση δεν μπορεί να εξισωθεί με το στρουμπουλό μωράκι που παίζει αμέριμνα με τα χεράκια του «έν φάτνη». Αυτό προβάλλει ο Δυτικός Κόσμος αλλά και ο κόσμος της Ανατολής, μέσω

της καταναλωτικής και παγωμένης προβολής του γεγονότος. Αντίθετα, το βρέφος που τίκτεται εκ της Θεοτόκου Μαρίας είναι ο «παντέλειος Θεός» «ὁ ὢν καὶ ὁ ἦν καὶ ὁ ἐρχόμενος» που ηγείται και συνάμα εισβάλλει στην Ιστορία επί «Καίσαρος Αὐγούστου», κατά τον ιστορικό και ευαγγελιστή Λουκά . Δεν είναι ένα συνηθισμένο παιδί, είναι ο θεάνθρωπος που με την έλευσή του μοίρασε την ιστορία στα δύο· π.Χ και μ.Χ.

Η Ιστορία λοιπόν, διαλαλεί ότι «Σήμερον Θεός ἐπὶ γῆς παραγέγονε» και μάλιστα «έν σαρκί» ώστε να ανέβει ο άνθρωπος στον ουρανό . Η κτιστή ανθρώπινη ιστορική πραγματικότητα που διέπεται από την αρχή του χωροχρόνου, υποδέχεται την Άκτιστο Θεϊκή και Αιώνια πραγματικότητα. Ολάκερη η κτίση και η ανθρωπότητα, δια της «συγκαταβάσεως τῆς θεϊκῆς» που «έμφανῶς[...] έν Βηθλεέμ» και όχι φανταστικῶς πραγματώνεται, γνωρίζει και αντικρίζει δια των βοσκών, των αγγέλων, των μάγων, τον ποιητή και πλάστη της. Η ανθρώπινη διάνοια καταπλήσσεται ενώπιον του μεγάλου σχεδίου και έργου «της Ένανθρωπήσεως» που καθιστά πλέον τον «άπρόσιτον Θεόν προσιτόν άνθρωπον». Η περίοδος της Σχάσης με τον Θεό βρίσκει το τέλος της καθώς «Τὰ ἄνω τοῖς κάτω συνεορτάζει καὶ τὰ κάτω τοῖς ἄνω συνομιλεῖ» .

Το σημερινό λοιπόν Μυστήριο έρχεται να αποτελέσει την ανάπαυλα όλων των από αιώνων Σοφών-Φιλοσόφων-Επιστημόνων που αγωνιωδῶς καταδαπάνησαν ολόκληρο το βίο τους για να ανακαλύψουν την Αΐδια Αρχή των Πάντων, το πρώτον Αγαθόν, την αρχή του σύμπαντος κόσμου, τον Ένα Άγνωστο Θεό. Σήμερα, ο

αναζητούμενος ανά τους αιώνες «ἐπί γῆς ἐφάνη ταπεινός ἄνθρωπος». Ως αποτέλεσμα τούτου «ἡ πολυθεία τῶν εἰδώλων κατήργηται» και «ὁ φλογμός» τῆς αθεΐας χάνει την υπόστασή της μπροστά στον Αποκαλυπτόμενο Θεό . Επιπλέον δια της Σαρκώσεως του Θεού Λόγου καταπατείται η απάτη της πλάνης της «Νευροβιολογικῆς Ἀσθένειας Τῆς Θρησκείας» που προσπαθεῖ να ανιχνεύσει με διανοητικό τρόπο μια αόριστη θεία δύναμη, ὅπως θα μας ἔλεγαν οι σημερινοὶ θιασώτες της δήθεν μοντέρνας ονομαζόμενης αθεΐας . Και αυτό βέβαια γιατί η ανακάλυψη γίνεται αποκάλυψη δια του στιγματισμοῦ της Ιστορίας ἀπό «Τον ὄντως ὄντα» , το «Φῶς Τοῦ Κόσμου», το Χριστό. Το μοναδικό θεανθρώπινο πρόσωπο της Ιστορίας που αυτοπροσδιορίστηκε με τα λόγια «Ἐγὼ εἰμί ἢ ἀλήθεια» .

Κάτω ἀπὸ αυτές τις προϋποθέσεις η Ορθοδοξία στηριζόμενη στο Δόγμα της Ενανθρωπήσεως του Θεοῦ το οποίο αποτελεί τη Βάση μιας Βιωμένης Πίστης δεν εἶναι «μία ἀπὸ τις πολλές θρησκείες» . Το φαινόμενο Της Θρησκείας ἀνάγεται ἀπὸ τη ΓΗ στον ΟΥΡΑΝΟ για να ανακαλύψει μια Θεότητα η οποία καθίσταται υπόχρεα να εξασφαλίζει στους οπαδούς και πιστούς της μια Κοσμική Ευδαιμονία, Καλοπέραση, Αποκατάσταση και προ πάντων μια Παραδείσια Μεταθανάτια Ζωή. Στην Ορθοδοξία δεν ισχύει τίποτα ἀπὸ ὅλα αυτά ἔστω και αν στο μυαλό πολλῶν ἀνθρώπων αυτό το ἄκρως ἀνθρωπομορφικό σύστημα ταυτίζεται με το Δόγμα της Ανατολής. Στην Ορθόδοξη Πίστη συμβαίνει το ἀντίθετο ἀφοῦ «ὁ Λόγος» ἀπὸ τον ουρανό «σάρξ ἐγένετο καὶ ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν καὶ ἐθεασάμεθα τὴν δόξαν αὐτοῦ» . Ο σαρκωμένος Χριστός ἐρχεται για να μας θεραπεύσει και να μας κάνει «ἀπ' ἐντεῦθεν» μετόχους της βασιλείας του . Δηλαδή να μεταμορφώσει πρῶτον την παρούσα ζωή του ἀνθρώπου που «ἐπιποθεῖ καὶ ἐκλείπει ἢ ψυχὴ» του την ζωντανή σχέση με τον Χριστό.

(συνεχίζεται)

[1] Β΄ Κορ. 5, 17.

[2] Μτθ. 2, 1-12.

[3] Δοξαστικό τῆς Λιτῆς τῆς Ἑορτῆς. Βλ. Μηναιῖο Δεκεμβρίου.

[4] Απ. 1, 4.

[5] Λκ. 2, 1-7.

[6] Απὸ την Λιτὴ τῆς Ἑορτῆς. Βλ. Μηναιῖο Δεκεμβρίου.

[7] Α΄ Τιμ. 3, 16: «Θεὸς ἐφανερώθη ἐν σαρκί».

[8] Βλ. Μεγάλου Ἀθανασίου, Περί Ενανθρωπήσεως του Λόγου, 54, PG 25, 192: « Αὐτός γάρ (ὁ Λόγος) ἐνηνθρώπησεν ἵνα ἡμεῖς θεοποιηθῶμεν».

[9] Ἰδιόμελον Α΄ Ωρας (Ἀκολουθία Τῶν Μεγάλων Ωρῶν)

[10] Ευχή του Μ. Ἀγιασμοῦ, ποίημα Σωφρονίου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων.

[11] Δοξαστικόν Στιχηρῶν Τοῦ Ἑσπερινοῦ Τῆς Ἑορτῆς και Τροπάριο Στ΄ ὠδῆς Κανόνος Ἀκαθίστου.

[12] Βλ. Πρωτοπρ. Ιωάννου Σ. Ρωμανίδου Καθηγητού Πανεπιστημίου, Δογματική και Συμβολική Θεολογία της Ορθόδοξου Καθολικής Εκκλησίας, τόμος: Α, εκδ. Π. Πουρναρά, Θεσσαλονίκη 2004, σελ. 9-12.

[13] Βλ. Συμεών Του Νέου Θεολόγου, Ύμνος 28, SC 174, 294.

[14] Ιω. 14, 6.

[15] Βλ. Πρωτοπρ. Ιωάννου Σ. Ρωμανίδου Καθηγητού Πανεπιστημίου, Πατερική Θεολογία, εκδ. Παρακαταθήκη, Θεσσαλονίκη 2004, σελ. 42.

[16] Ιω. 1, 14.

[17] Βλ. Συμεών Του Νέου Θεολόγου, Κατήχηση 28, SC 113, 142 και Κεφάλαια Θεολογικά Και Πρακτικά Ρ'(100), 38, SC 51, 90-91.

[18] Ψλ. 83, 3.

<http://bit.ly/2hckdT4>